

LORETH ANNE
WHITE

DENNÍK
/ v
SLUŽKY

A NOVEL

DENNÍK SLUŽKY

LORETH ANNE
WHITE

**ZELENÝ
KOCŮR**

Z anglického originálu Loreth Anne White: THE MAID'S DIARY preložila Miriam Ghaniová.

Translation © 2026 by Miriam Ghaniová

Zodpovedný redaktor: Matúš Mikšík

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2023 by Cheakamus House Publishing

All rights reserved.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, 93101

Šamorín, Morušová 1951/5, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover design by Caroline Teagle Johnson

Cover image: © Lyuba Burakova, © Koen Van Damme / Stocksy United; ©

timandtim, © Elva Etienne, © Martin Barraud, © IPG GutenbergUKLtd/ Getty

Images

Grafická úprava: Design Amorandi

Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-94-9

EAN 9788069010949

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy. Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, miesta, značky, médiá a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo lokalitami je čisto náhodná.

*Venujem Marlin a Sydovi.
Ďakujem, že ste so mnou zostali počas toho
búrlivého leta plného lesných požiarov.
Mám vás oboch rada.*

AKO SA TO KONČÍ

Spánok pomaly strieda bdelosť. Preletí ňou úlomok vedomia – nie, nebol to spánok. Nie je vo svojej posteli. Nie je v bezpečí. Zľakne sa. Kde je? Snaží sa prehltnúť, ale má sucho v ústach. V zadnej časti hrdla cíti neznámu pachuť. Zarezonuje v nej ostrý záchvev uvedomenia. Krv – je to chuť krvi. Dych sa jej zrýchli. Snaží sa pohnúť hlavou, ale nemôže. Hrubá mokrá látka jej zakrýva tvár. Je spútaná, ruky má pevne priviazané k bokom. Uvedomuje si bolesť. Ohromujúcu bolesť. V ramenách. V rebrách. V bruchu. Medzi stehnami. Bolesť jej pulzuje aj v hlave. Adrenalín jej stúpa do žíl a oči ju pália, ale nevidí. Prejde ňou panika. Otvorí ústa, aby zakričala, no vyjde z nich len tlmený zvuk.

Čo je to? Kde som?

Sústred' sa, sústred' sa. Panika ničí. Musíš myslieť. Skús si spomenúť.

Lenže myseľ má zahalenú hmlou. Snaží sa nájsť niečo jasné, snaží sa sústrediť na pocity. Je jej zima – má veľmi studené nohy. Pohybuje prstami na nohách. Cíti vzduch. Je bosá? Má topánku, ale len na jednej nohe. Je zranená. Ťažko, pomyslí si. Do jej spomaleného mozgu sa vkradnú spomienky – ako sa bránila, ako ju držali. Násilne ju napadli – má

pocit, že ju premohli, bola bezmocná. Potom zranená. Teraz je v niečom zabalená a hýbe sa. Naráža. Cíti vibrácie. Je to zvuk motora? Auto? Áno, je v nejakom vozidle. Vníma hlasy pred sebou. Ona leží na zadnom sedadle. Hlasy znejú naliehavo – hádajú sa. V pozadí hrá tichá hudba. Autorádio. Určite je v aute... niekam ju vezú.

Konečne rozoznáva slová. „Vyhodiť... jej vina... sama si o to koledovala. Nemôžeme si vyčítať...” Znovu upadá do tmy. Tentoraz je absolútna.

TICHÍ SVEDKOVIA

31. október 2019. Štvrtok.

Je 23.57. Halloweenska noc. Tma. Nad vodou sa plazí hustá hmla a stále prší, keď strieborný Mercedes-Maybach s dvoma pasažiermi zabočí na blatistú cestu vedúcu do opusteného obilného skladu. Vo vzduchu sa zalesknú dažďové kvapky, keď svetlá reflektorov osvetlia základy starých sýpok. Sedan prechádza cez železničnú trať a poskakuje po rozbitej ceste, tiahnucej sa paralelne s okrajom zátoky. Mercedes zastaví v hlbokom tieni pod mostom, ktorý sa klenie nad zátokou a spája oblasť North Shore s mestom Vancouver. Svetlá zhasnú. Všetko je teraz čierne, okrem svitu mesta zahaleného hmlou na druhej strane za vodou.

Pasažieri sa tu cítia v bezpečí, skrytí, akoby zabalení do kožených sedadiel maslovej farby a tepla luxusného sedanu. Nad nimi počuť jemný hukot premávky na moste, prerušovaný rytmickými údermi, ktoré vyvolávajú vozidlá prechádzajúce cez kovové spoje.

Muž a žena nestrácajú čas obdivovaním prichádzajúcej prílivovej vlny, ktorá sa v starom prístave víri ako atrament. Ich túžba dosiahla vrchol. Začalo sa to – táto ich malá hra – dnes ráno počas raňajok, keď žena pod stolom pritísila lýtko

v pančuche k jeho nohaviciam, zatiaľ čo pokojne diskutovali o právnej stratégii s mestskými úradníkmi. Túžba pokračovala aj počas následnej serióznej diskusie o súdnom spore, po ktorej nasledoval obed. A vyvrcholilo to kradným bozkom za dverami na mužskej toalete. Obaja vedeli, že sa to skončí takto – neviazaným sexom v jej aute zaparkovanom na nejakom odľahlom mieste. Je to vášeň, od ktorej je tento pár závislý. Nebezpečenstvo. Riziko. Obaja žijú v manželstve s inými ľuďmi. On je členom provinčného zákonodarného zhromaždenia. Ona je popredná mestská právnička. Obaja majú deti.

Vždy si vyberú takéto miesto. Niečo v priemyselnej oblasti. Vlhké. Opustené. Pokryté grafitmi, posiate mestským odpadom. Špinavé, no zároveň príťažlivé svojou pochybnou povestou.

Je to pre nich špecifické – milovať sa na pozadí špiny. Kontrast ich bohatstva, inteligencie, lesku a privilégií s týmito drsnými predmestskými obrazmi – práve to vzbudzuje ich túžbu. Dáva im to pocit moci. Dodáva to ich afére filmovú drsnosť, ktorá živí ich telesné potešenie.

Žena si vyzuje lodičky značky Saint Laurent, pričom z muža sťahuje červenú kravatu a nemotorne sa snaží rozopnúť zips. On rozopína perleťové gombíky na jej hodvábnnej blúzke, vyhrňa jej sukňu a opantaný túžbou jej roztrhne drahé pančuchy. Ona prelezie cez konzolu a obkročí ho. Len čo sa na neho zosunie, on zavrie oči a zastoná od rozkoše. Žena sa však zrazu zastaví. Zbadá dva páry svetiel, ktoré sa objavajú v hmle. Lúče vytvárajú dva tunely – jedno vozidlo ide za druhým. Pred opustenými sýpkami autá odbočia a smerujú k železničnej trati.

„Niektu sem ide,“ zašepká žena.

Zdá sa, že muž si to neuvedomuje. So zatvorenými očami stoná a nakláňa panvu, snaží sa viesť jej boky proti svojmu rozkroku. Ale ona mu zovrie ruku a pridrží ho na

mieste. Srdce jej búši. „Sú to dve autá,“ dodá. „Idú týmto smerom.“

Muž otvorí oči, otočí hlavu a prudko sa posadí. Chrbtom ruky utrie zaparené okno. Mlčky sledujú, ako svetlá prechádzajú cez koľajnice a paralelne s vodou sa približujú.

„Dočerta,“ zasyčí potichu. „Toto je súkromný pozemok. Je ohrađený kvôli stavbe. Nikto by tu nemal byť, obzvlášť v túto hodinu.“

„Možno sú to decká a robia nejaké halloweenske hlúposti. Alebo díleri drog,“ zašepká žena.

Autá sa približujú. Prvé vozidlo je menšie ako to, ktoré ho nasleduje. Hmla, dážď a tma sťažujú viditeľnosť, takže sa nedajú rozoznať presné farby ani modely áut. Obe vozidlá sú osvetlené zozadu – ich siluety sa črtajú v tajomnom svite mesta na druhej strane vody. Menšie vozidlo by mohlo byť žlté alebo krémové, pomyslí si žena. Hatchback. Väčšie auto je sedan. Možno tmavosivý alebo modrý. Dva páry svetlometov na okamih osvetlia tmavú vodu, keď vozidlá prechádzajú zákrutou na ceste. Morská voda sa v slabom svetle leskne ako tepaný kov.

„Idú priamo k nám,“ zhrozí sa žena.

„Nemáme kam ísť, nie je tu žiadny iný východ,“ reaguje muž. „Sme v pasci.“

Autá sa ešte viac priblížia.

„Čo to, dočerta, je?“ Žena si rýchlo presadne na sedadlo vodiča a snaží sa natiahnuť si roztrhané pančuchy a obuť lodičky. Muž si zapne zips.

„Počkaj, počkaj – zastavujú,“ hovorí.

Pár zostáva nehybne sedieť. Mlčky sledujú, ako sa otvárajú dvere na strane vodiča hatchbacku a vystupuje z nich vysoká postava. Vidia logo na boku dverí. Z väčšieho sedanu vystupuje ďalšia postava. Je nižšia. Silnejšia. Obaja vodiči sú v čiernych odevoch, lesknúcich sa v daždi. Jeden má klobúk. Druhý kapucňu. Vodiči nechávajú zapnuté svetlá,

motory oboch áut bežia. Výfukové plyny vytvárajú v tme biele obláčky.

Hmla hustne a víri sa okolo dvoch mužov, otvárajú zadné dvere sedanu. S námahou vytiahnu zo sedadla niečo veľké a ťažké. Vyzerá to ako veľký zvinutý koberec, ktorý tvrdo dopadne na zem.

„Čo robia?“ spýta sa žena.

„Majú v tom koberci niečo zrolované,“ odpovie muž. „Niečo ťažké.“

Nikto z nich nechce nahlas priznať, čo si myslia, že to môže byť.

Neznámi zdvihnú svoj náklad a ťahajú ho smerom k vode. Na okraji opusteného móla ho potlačia nohami aj rukami a prekotúľajú cez okraj. Predmet zmizne. O sekundu neskôr sa znova objaví – ako biely záblesk smerujúci k mostu v prúde. Otáča sa vo vode a potom začne klesať. O chvíľu je preč.

Žena prehltnie.

Vnútro mercedesu je zrazu ľadovo studené. Muž nemôže dýchať.

Obaja sú zdesení tým, čo videli. Chlad sa im zavrtava hlboko do kostí. Vysoký muž sa ponáhľa späť k hatchbacku. Nakloní sa na stranu vodiča a niečo robí pod volantom. Obaja neznámi sledujú, ako sa hatchback pohne smerom k vode, akoby z vlastnej vôle.

„Božemôj, oni niečím stlačili plynový pedál! Musíme odtiaľto vypadnúť.“ Žena siahne po kľúčí v zapaľovaní.

„Počkaj.“ Muž jej zovrie predlaktie. „Nehýb sa, kým nezmiznú. Mohli by nás zabiť za to, čo sme práve videli.“

S rastúcim desom sledujú, ako hatchback balansuje a potom sa naváži cez okraj móla. Keď sa zrúti, odráža sa na ňom lomené svetlo z premávky na moste. Je to žlté auto, pomyslí si žena. Subaru Crosstrek, ako to, ktoré ona a jej manžel kúpili synovi k osemnástym narodeninám. Logo na dverách jej pripadá povedomé. Už ho niekde videla, no nevie

si spomenúť kde. Voda sa nad autom zatvorí a zanecháva osvetlenú penu, unášanú prúdom smerom k mostu. Potom zmizne. Nezostane nič – žiadna stopa po tom, že by niečo spadlo z móla. Len čierna voda, ktorá sa zmieta v prílive.

Obaja muži sa ponáhľajú k sedanu. Vyšší z nich nasadne na stranu vodiča, nižší na stranu spolujazdca. Dvere sa zabuchnú. Sedan sa vysokou rýchlosťou rozbehne po zablatenej ceste. Rozsvietia sa brzdové svetlá, auto prejde cez koľaje, potom zabočí a prejde popri opustenej sýpke. Napokon zmizne v hmle.

Pasažieri mercedesu mlčia. Atmosféra je napätá a hustá. Mali by zavolať 911-tku.

Obaja vedia, že to neurobia.

Ani jeden z nich nepovie nič, pretože ak sa niekto dozvie, že boli tu, spolu, na tomto tmavom opustenom mieste pod mostom, v piatok veľmi skoro ráno, stratia všetko.

DENNÍK SLÚŽKY

Proste začnite, povedala mi terapeutka. Zapisujte, aj keby to bol len prúd vedomia, aj keby to bol len záznam niečoho veľmi bežného, čo ste robili počas dňa. Ak vám to robí ťažkosti, skúste napísať niečo, čo vás trápi. Len jednu vec. Alebo si vyberte niečo, čo vás robí šťastnou. Alebo hnevá. Alebo niečo, čo vás desí. Napíšte veci, ktoré nikdy nedovolíte nikomu prečítať. Potom sa pri každom postrehu opýtajte sama seba prečo. Prečo si to myslíte? Čo riskujete, ak stratíte tú ilúziu? Pýtajte sa prečo, píšete prečo, až kým nebudete chcieť kričať. Až kým nebudete môcť ďalej hľadiť na slová alebo neprepadnete padacími dvierkami do niečoho nového. Potom odíďte. Buďte fyzicky aktívna. Kráčajte, bežte, vyberte sa na turistiku, plávajte, tancujte. Robte to, kým nebudete pripravená vrátiť sa k písaniu. Kľúčom je začať. Nech je to jednoduché. Sľubujem vám, že to začne plynúť.

Tak som tu, milý denník – môj milý terapeut –, a jednoducho píšem. Začnem prosto. Volám sa Kit. Kit Darlingová. Mám tridsaťštyri rokov. Som slobodná. Vegánka. Milujem zvieratá. Krmím vtáky.

Som slúžka.

Mojou vášňou je amatérske divadlo. Moja superschopnosť je byť neviditeľná.

Áno, čítate správne. Som obdarená darom neviditeľnosti. Pohybujem sa v domoch ľudí neviditeľná – ako duch – a ticho utieram prach z každodenných pozostatkov ich životov, obnovujem poriadok v ich navonok „dokonalých“ mikrosvetoch. Umývam, upratujem, skladám a prehrabávam sa súkromím elitárskych enkláv, dotýkam sa, ovoniavam, závidím a niekedy si aj vyskúšam ich veci. A niečo som sa naučila: Dokonalosť je klamstvo. Ilúzia. Je to starostlivo vytvorený, no falošný príbeh. Bohatá rodina z luxusného domu na konci ulice, o ktorej sa domnievate, že ju dobre poznáte – nie je taká, ako si myslíte. Majú svoje chyby, tajomstvá. Niekedy temné a strašné. Zvláštne je, že ako upratovačka, spracovateľka odpadkov a nečistôt, poznám tajomstvá týchto domovov. Možno je to preto, že ma považujú za irelevantnú. Neškodnú. Nehodnú hlbšieho zamyslenia sa. Iba najatá pomocníčka. Tak pokojne utieram prach, vysávam a špehujem.

To je ďalšia vec: mám problém so špehovaním.

Veď všetci dostaneme dávku dopamínu a adrenalínu, len čo zazrieme niečo, čo sme nemali vidieť, však? Nepredstierajte, že vás sa to netýka.

Prechádzame sociálne siete, hľadáme katastrofy, ktoré sa dejú v reálnom čase, a nemôžeme odtrhnúť oči. Klikáme na odkazy, sľubujúce odhalenie hollywoodskej hviezdy na kompromitujúcej fotke v bikinách, alebo bez mejkapu, alebo ako zlého rodiča v Starbuckse. V rade pri pokladni v supermarkete siahneme po bulvárnom plátku, ktorý kričí sľubmi o pikantných informáciách ohľadom aféry britského princa. Ja to len posúvam o úroveň vyššie. Vďaka tomu sú moje dni vzrušujúce.

Keď prídem do práce, už mám pripravenú svoju stratégiu špehovania. Nastavím si časovač a upratujem čo najrýchlejšie.

šie, aby mi vždy zostal čas na prezretie bielizníka, skrine, škatule na povale alebo určitej izby.

A sledujem malé stopy. Nachádzam tajomstvá, ktoré obyvatelia domu zúfalo skrývajú aj pred sebou navzájom: manželka pred manželom, otec pred dcérou, syn pred matkou. Vidím malé modré tabletky. Injekčnú striekačku. Mentolové cukríky a cigaretové ohorky schované v popraskanom kvetináči v záhradnej kôlni. Fľašu tequily, ktorú si tínedžer skryl do zadnej časti zásuvky s bielizňou. Odkazy na porno stránky, ktoré si manžel uložil v počítači. Starostlivo ukrytý odkaz od nedávneho milenca alebo list od komisie pre podmienenečné prepustenie. Tehotenský test schovaný medzi odpadkami pripravenými na to, aby som ich vyniesla.

Vidím týchto ľudí.

Poznám obyvateľov týchto domov. Oni ma však nevidia.

Nepoznajú ma.

Ak by som natrafila na niektorého z nich na chodníku alebo v uličke obchodu s potravinami, nespoznali by neviditeľné dievča, ktoré je súčasťou ich života. Anonymné dievča. Je mi to vlastne jedno – nechcem, aby ma „videli“. Oni určite nie.

Moja terapeutka má niekoľko teórií o mojej túžbe zostať neviditeľnou. Keď som jej povedala, že som duch v domoch ľudí, spýtala sa ma, či som vždy bola duchom. Nevedela som, ako odpovedať, tak som mlčala. Jej otázka ma však znepokojila.

Po niekoľkých ďalších neúspešných terapeutických sedeniach, počas ktorých sme sa v otázke neviditeľnosti nikam neposunuli, mi terapeutka navrhla, aby som si začala viesť denník.

Verí, že otvorenie sa súkromným, bezpečným prázdny stranám by mohlo byť pre mňa spôsobom, ako sa dostať hlbšie do nevedomých častí vlastnej psychiky, ktoré skrývajú veci pred mojím vedomým (a dokonca aj podvedomým)

ja. Dala mi jasne najavo, že by som sa nemala cítiť nútená zdieľať s ňou svoje zápisky. Ale môžem, ak chcem.

„Len keď sa na niečo pozeráte dostatočne dlho, Kit,“ povedala, „a správnym spôsobom, začne sa objavovať skutočný obraz. Ale najskôr potrebujete niečo, na čo sa budete pozeráť. Potrebujete slová na papieri. Aj keď sa tie slová zdajú banálne, nudné, neprimerané, hanlivé alebo dokonca trápne, práve z tejto časti textu vznikne váš skutočný príbeh. A necenzurujte sa sama,“ varovala ma. „Lebo kým sa vám nezjaví celý obraz, nebudete vedieť, ktorá časť príbehu je pravdivá a ktorú časť by ste mali vynechať.“ Povedala, že tento proces sa podobá na tie nejednoznačné, klamlivé obrazy, ktoré sa dajú otočiť – poznáte ten klasický obrázok mladej ženy? Keď sa na ňu pozeráte určitým spôsobom, mladá žena sa náhle zmení na starú babu. A potom to už nemôžete nevidieť. Je to otázka zmeny perspektívy.

Pochybujem, že sa z jungovského podzemia mojej duše niečo zázračne vynorí a vyleje sa na stránky tohto denníka, ale som tu, milý denník... Som slúžka. Rada špehujem. Pravdepodobne špehujem príliš veľa. Dobre, priznávam – je to závislosť. Neviem prestať. Zhoršuje sa to. Podstupujem čoraz väčšie riziká. Pravda je, že práve táto závislosť ma prinútila vyhľadať terapiu. Je to môj „aktuálny problém“ – tak to nazýva moja psychiatrička.

„Nebojíš sa, že jedného dňa zájdeš príďaleko a uvidíš niečo, čo už nebudeš môcť nevidieť?“ spýtal sa ma nedávno môj najlepší priateľ Boon. „Lebo ak áno, Kit, ak uvidíš šokujúce tajomstvo, ktoré chce niekto zúfalo udržať v tajnosti, môžeš mať problémy. Ľudia – najmä bohatí ľudia – urobia čokoľvek, aby ochránili seba a svoje rodiny,“ povedal. „Dokonca zabíjajú.“

To ma vystrašilo.

Boon zdôrazňoval, že musím byť opatrnejšia. „Majú moc. Moc, ku ktorej ty nemáš prístup.“ Vravel, že prekračujem

hranice, že moje správanie je nezodpovedné, že si koledujem o odhalenie. Musím to zmierniť, dávať si pozor.

Myslela som, že preháňa. Lebo taký je Boon. A kazí mi zábavu. Povedala som mu, že ak by ľudia naozaj tak veľmi chceli niečo skrývať, nepozvali by si do domu slúžku.

Teraz si už nie som taká istá...

ŽENA V OKNE

31. október 2019. Štvrtok.

Beulah Brownová sedí na invalidnom vozíku pri dlhom rohovom okne vo svojej izbe na poschodí. Spoza mrakov vykúka bledé ranné slnko a svieti jej do tváre. Svetlo nepri-náša teplo, ale predsa je to slnko. Čo vlastne nie je v tomto pochmúrnom dažďovom pralese severozápadného Pacifi-ku nič výnimočné. Obzvlášť počas jesenných monzúnov. A Beulah netuší, koľkokrát ešte uvidí slnko. Vie však, že už nikdy neuvidí ďalšiu jeseň. Na kolenách má tartanovú deku. Na malom stolíku vedľa nej stojí tanier s citrónovými sušienkami a ona drží porcelánovú šálku čaju s mliekom. Čuduje sa, že stále dokáže šálku tak pevne držať. Rakovina jej síce ničí život, no na svoj vek má pomerne pevné ruky. Tie jej choroba nezobrala.

Beulah rada ráno sedí pri tomto rohovom okne, preto-že zachytáva ranné lúče slnka, keď sa rozhodne zasvietiť. Z tohto okna vidí aj „Sklený dom“ jej susedov a zátoku s ele-gantným zeleným oblúkom mosta Lions Gate Bridge, spá-jajúceho North Shore so Stanley Parkom a vancouverským mestom. Na moste je už hustá premávka. Ľudia sa v štvrt-kové ráno ponáhľajú do práce a neuvedomujú si, že aj oni

budú čoskoro sedieť na vozíčku a čakať na smrť. Ak ich skôr niečo násilne a náhle nezabije.

Možno by stálo za to podstúpiť bolesť strašnej smrteľnej nehody alebo byť násilne zavraždená, ak by to znamenalo rýchly koniec. Premýšľa o tom, keď popíja čaj. Je vlažný, pripravila ho dopoludňajšia opatrovateľka a nechala ho Beulah v termoske pri posteli. Alebo je to ošetrovateľka? Podstatné mená sú dnes takou výzvou. Jej paliatívna sestrička – utáraná Kathy – Beulah tvrdila, že „ošetrovateľka“ nemusí mať rada osobu, o ktorú sa stará, zatiaľ čo „opatrovateľke“ na tej osobe záleží. Bodka.

Beulah si opatrne namočí citrónovú sušienku do čaju a jej myšlienky sa upriamia na Hortona, jej syna, ktorý teraz obýva spodnú časť domu. Prestáhoval sa k nej údajne preto, aby sa o ňu staral. Beulah vie, že mu ide len o dom. Je to veľmi cenná luxusná nehnuteľnosť pri vode. Horton je ošetrovateľ, nie opatrovateľ. Niekedy sa zamýšľa, či sa nesnaží urýchliť jej smrť. Horton je jej veľkou životnou chybou. Zahryzne do rozmočenej sušienky a premýšľa, čo jej syn urobí so všetkým rodinným porcelánom, keď tu ona už nebude.

Kým prežíva, pohľadom blúdi cez zátoku Burrard Inlet smerom k tankerom, ktoré čakajú na vstup do prístavu, ale zrazu jej pozornosť upúta záblesk farby. Otočí hlavu a sleduje malé žlté Subaru Crosstrek, so známym modrým logom, vchádzať na príjazdovú cestu k susednému Sklenému domu. Beulah okamžite ožije. Je to služka. Beulah sa pozrie na hodiny. Presne načas. Štvrtok ráno. Ako hodinky. Spoločlivú pomoc je dnes také ťažké nájsť.

Beulah odloží šálku, siahne po ďalekohľade a zamieri na susedov dom. Je to moderná architektonická ohavnosť – samé okná s trochou kovu a betónu. Vnútri zatiaľ nevidí žiadny pohyb. Majitelia asi ešte spia.

Príchody a odchody Beulahiných susedov, ľudí, venčiacich psy pozdĺž móla pred jej domom, alebo tých, ktorí plávajú

na lodiach v zátok – to je jej zábava, jej každodenná reality šou. Nedávno si začala zaznamenávať pohyb ľudí, len aby si dokázala, že to, čo si pamätá, sa skutočne stalo. Horton stále trvá na tom, že jej zlyháva pamäť. Tvrdí, že si vymýšľa, že jej fantázia pracuje na plné obrátky a podnecuje ju príliš časté sledovanie temných severských krimi a britských detektívnych seriálov. Beulahin obľúbený seriál je *Vera*. Páči sa jej aj *Shetland*. Hlavne kvôli Jimmymu Perezovi. A *Wallander*. Miluje drahého, smutného Wallandera.

Pokrivenými rukami posiatymi pehami sa snaží zaostriť. Ďalekohľad je nový – ešte sa s ním len zoznamuje. Zameria sa na svižnú blondínku s copmi, ktorá vystupuje z malého žltého auta.

Ahoj, zlatko.

Beulah napodobní Verin hlas. Vďaka novému ďalekohľadu teraz môže aj všetko pozorovať Veriným bystkým detektívnym okom a starostlivo si zaznamenávať podrobnosti.

Slúžka má na sebe rovnošatu – ružové polo tričko, praktické nohavice námorníckej modrej farby so šnúrkou a praktické biele športové topánky s oranžovým pásom na každej strane. Na krku má čierny náhrdelník, blond vlasy má stiahnuté do dvoch neupravených drdolov, ktoré jej trčia na oboch stranách hlavy ako medvedie uši.

Slúžka otvorí kufor a vyberie vysávač. Dyson. Pozrie na Beulahino okno, usmeje sa a zakýva jej.

Beulah sa usmeje s rovnakým nadšením. Chvíľu na seba pozerajú – stará pani a slúžka –, potom slúžka kývne hlavou a pokračuje vo svojej práci, vyberá z auta zvyšok čistiacich prostriedkov a odnáša ich do Skleného domu.

„Dobré ráno, Beulah!“

Beulah sa zľakne, keď do jej izby vbehne veselá paliatívna sestrička z nemocnice s taškou plnou zdravotníckych pomôcok.

„Ako sa dnes máme, Beulah? Ako sme spali?“ opýta sa sestrička, keď zmizne za Beulahiným vozíkom mimo jej zorného poľa.

„Spala som sama,“ zašomre Beulah a snaží sa otočiť invalidný vozík k sestričke. Je oblečená v cyklistickom výstroji. Preboha. Sestrička položí cyklistickú prilbu a tašku na Beulahinu nemocničnú posteľ a začne vybaľovať veci potrebné na meranie chodu Beulahinho starého srdca a hladiny kyslíka v krvi.

„Prosím?“ zatiahne sestrička.

„Povedala som, že nie je žiadne *my*. Som len ja. Sama. Spím sama.“

Sestrička sa zasmieje a zachytí konček Beulahinho prsta do svorky. Kontroluje stopky, keď meria hodnoty. „Používate počas spánku kyslíkový kompresor?“

„Nie,“ odpovie Beulah.

„Mali by ste. Pomôže to zvýšiť hladinu kyslíka v krvi. Budete mať viac energie. Ako je to s bolesťou?“

Zvyšok štvrtka sa stráca v podobnosti predchádzajúcich dní. Nudná rutina liekov, ďalšia opatrovateľka, ktorá ju príde okúpať, pripraviť jej obed a termosku s popoludňajším čajom. Ďalšie lieky. Príde ďalšia paliatívna sestrička. Ďalšie lieky. Potom hlboký, pre svet mŕtvy, opiátmi vyvolaný spánok, po ktorom jej opatrovateľka pripraví večeru. Silnejšia dávka liekov na noc. Ale napriek liekom sa Beulah naďalej cíti nepríjemne a leží podopretá v nemocničnej posteli, aby mohla dýchať.

V určitej chvíli upadá do otupeného spánku. Keď sa Beulah znova prebudí, prudko sa mykne. Je celá spotená. V izbe je tma. Vonku prší. Leží, počúva dážď a vzdychanie kyslíkového kompresora, zatiaľ čo sa snaží zorientovať.

Počula výkrik.

Je si istá, že počula strašný výkrik.

Výkrik ženy. To ju zobudilo. Je si tým istá. Srdce sa jej rozbúši. Červené číslice na digitálnom budíku ukazujú

23.21. Ešte chvíľu počúva a premýšľa, či si ten výkrik len nevymyslela. Horton určite povie, že áno. O chvíľu neskôr Beulah začuje buchnutie drevenej záhradnej bránky. Potom buchnutie dverí auta. S námahou sa posadí a vytiahne si z nosa hadičku. Ťažko dýchajúc a stonajúc od bolesti, nahmatá svoj invalidný vozík a pritiahne ho bližšie k nemocničnej posteli. Stlačí tlačidlá na posteli a podarí sa jej sklopiť bok. Presadne si do vozíka. Beulah je plná adrenalínu a odhodlaná dostať sa k oknu, aby videla, čo sa deje. Spotená sa odvezie k rohovému oknu a nazrie do susedovho dvora. Svetlo pohybového senzora na príjazdovej ceste sa rozsvietilo. Chvíľu trvá, než si jej oči zvyknú a Beulahin mozog to zaregistruje.

To, čo vidí, nie je v poriadku. Vôbec nie. Je to veľmi, veľmi zlé. Deje sa niečo strašné.

Beulah sa rýchlo odvezie späť do postele. Je jej nevoľno a na nočnom stolíku hľadá svoj mobilný telefón.

Trasúcimi sa prstami vyťuká 911.